

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/46/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418202331
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4418202331.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Lenky Halmešovej v právnej veci žalobkyne: O. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX/XX, XXX XX J., zastúpenej: JUDr. Jana Kubáňová, advokátka so sídlom Cintorínska 5, 949 01 Nitra, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie sumy 7 100 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 25. marca 2021 č.k. 17Csp/56/2018-263, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa má nárok voči žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Vo vyššie uvedenej právnej veci sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 7 100 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie vo veci po prvý krát rozhodol rozsudkom zo dňa 20. februára 2019 č.k. 17Csp/56/2018-150, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7 100 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 100 eur od 26.06.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Druhým a tretím výrokom určil, že zmluvné podmienky v zmluve o úvere č. 401901482 zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ a v zmluve o úvere č. 401901328 zo dňa 11.06.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorom bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Na odvolanie žalovanej odvolací súd uznesením zo dňa 18. novembra 2020 č.k. 25Co/222/2019-199 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 7 100 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 100 eur od 26.6.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Druhým a tretím výrokom určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 401901482 zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 401901328 zo dňa 11.06.2013 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové

náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Posledným štvrtým výrokom priznal žalobkyni proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 %, o ktorom bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. k), 5, 6, 7, § 53b ods. 1, § 54 ods. 1, 2, 3, § 3, § 39, § 451 ods. 1, § 452 ods. 2, § 517 ods. 2, § 563, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. a), b), f), j), k), § 9 ods. 6, 7, 9, 10, § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom do 10.06.2013 do 30.04.2014, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., čl. 3 bod 1, 2 smernice rady 93/13/EHS.

2.2. Súd prvej inštancie zopakoval dokazovanie a zistil, že právny predchodca žalobkyne C. ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, uzatvoril dňa 11.06.2013, ako dlžník, so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 401901328 (zmluva č. 1), na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 600 eur v hotovosti, ktorý sa zaviazal vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur, spolu čiastku 1 176 eur do 19.06.2014 na účet veriteľa s tým, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti nastane 19.06.2014. Celkové náklady spotrebiteľa boli tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru (234,90 eura) a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy vo výške 341,10 eura. Výška RPMN bola 96 % a priemerná hodnota RPMN bola 39,20 %. Právny predchodca žalobkyne svojim podpisom potvrdil prevzatie peňažných prostriedkov v hotovosti dňa 11.06.2013. Za žalovanú bola zmluva uzatvorená mandatárom na základe mandátnej zmluvy K. s miestom podnikania v R. U. zapísaná v reg. NBS-XXXXXX. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru (ďalej VP). Podľa čl. 7 VP sa zmluvné strany dohodli pre prípad nezaplatenia úveru do lehoty dohodnutej v zmluve zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 eur a za každú zaslanú upomienku čiastku 10 eur do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu. Čl. 15. VP upravoval oprávnenie spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzatvorenia zmluvy. Čl. 5 a 6 VP upravoval predpoklady výpočtu RPMN. Podľa žiadosti o úpravu splátkového kalendára k zmluve č. 401901328 z 14.11.2013 dlžník žiadal o spoplatnenú úpravu splátkového kalendára 1 mesiac za poplatok 96 eur, ktorý sa dlžník zaviazal uhradiť do 7 dní od podpísania žiadosti. Podľa žiadosti o úpravu splátkového kalendára k zmluve č. 401901328 z 07.07.2014 dlžník žiadal o úpravu splátkového kalendára formou odloženia splátok o 60 dní tak, aby dátum prvej posunutej splátky bol 08.08.2014 z dôvodu práceneschopnosti. Na zabezpečenie vyššie uvedenej zmluvy uzatvoril právny predchodca žalobkyne ako záložný dlžník so žalovanou ako záložným veriteľom Zmluvu o zriadení záložného č. 182/2015-ŠTE (záložná zmluva 1) k nehnuteľnostiam v tom čase vo vlastníctve právneho predchodcu žalobkyne.

2.3. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril dňa 23.01.2014, ako dlžník, so žalovanou zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 401901482 (zmluva č. 2), na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský bezúčelový úver vo výške 300 eur v hotovosti, ktorý sa zaviazal vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur, spolu čiastku 588 eur do 19.01.2015 na účet veriteľa s tým, že doba trvania zmluvy a o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti nastane 19.01.2015. Celkové náklady spotrebiteľa boli tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru (117,45 eura) a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo výške 170,55 eura. Výška RPMN bola 96 % a priemerná hodnota RPMN bola 50,91 %. Právny predchodca žalobkyne svojim podpisom potvrdil prevzatie peňažných prostriedkov v hotovosti dňa 23.01.2014. Za žalovanú bola zmluva uzatvorená mandatárom na základe mandátnej zmluvy K. I. s miestom podnikania v R. U. zapísaná v reg. NBS-132655. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru (ďalej len „VP“). Podľa čl. 7 VP sa zmluvné strany dohodli pre prípad nezaplatenia úveru do lehoty dohodnutej v zmluve zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33 eur a za každú zaslanú upomienku čiastku 10 eur do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu. Čl. 15. VP upravoval oprávnenie spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzatvorenia zmluvy. Čl. 5 a 6 VP upravoval predpoklady výpočtu RPMN. Na zabezpečenie vyššie uvedenej zmluvy uzatvoril právny predchodca žalobkyne ako záložný dlžník so žalovanou ako záložným veriteľom Zmluvu o zriadení záložného č. 176/2015-RAČ (záložná zmluva 2) k nehnuteľnostiam v tom čase vo vlastníctve právneho predchodcu žalobkyne.

2.4. Podľa Osvedčenia o dedičstve spísanom na notárskom úrade notára JUDr. S. E. dňa 06.04.2016 pod sp.zn. 16D 1388/2015, Dnot 240/2015 bola medzi dedičmi uzatvorená dohoda o vyporiadaní dedičstva, podľa ktorej aktíva ako aj pasíva dedičstva nadobudla manželka poručiteľa O., nar. XX.XX.XXXX so zodpovednosťou za dlhy dedičstva podľa § 470 odsek 1 OZ, pričom rozhodnutie

nadobudlo právoplatnosť dňa 06.04.2016. Pasíva dedičstva okrem iného predstavovala pohľadávka žalovanej ku dňu smrti poručiteľa zo zmluvy o úvere č. 401901328 v sume 2 279,32 eura a zo zmluvy o úvere č. 401901482 v sume 1 622,65 eura. Podľa zmluvy o pôžičke z 03.07.2017 uzatvorenej medzi veriteľom K. J. a žalobkyňou, ako dlžníčkou, veriteľ poskytol dlžníčke bezúročnú peňažnú pôžičku vo výške 8 000 eur tak, že sumu 5 111,36 eura poukázal priamo na účet žalovanej s variabilným symbolom XXXXXXXXXX a časť vo výške 2 888,64 eura na účet žalovanej s variabilným symbolom XXXXXXXXXX, pričom dlžníčka sa zaviazala pôžičku vrátiť veriteľovi do 31.03.2018. K. J. dňa 03.07.2017 vykonal vklady v prospech účtu spoločnosti Pohotovosť s.r.o. s VS XXXXXXXXXX vo výške 2.888,64 eura a s VS XXXXXXXXXX vo výške 5 111,36 eura.

2.5. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril so žalovanou dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré posudzoval ako zmluvy spotrebiteľské. Preto podrobil súdnej kontrole ustanovenia oboch zmlúv či nie sú v rozpore s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 10.06.2013 do 30.04.2014 a s ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka účinného od 01.03.2012 do 30.09.2013 ako aj od 01.10.2013 do 31.05.2014, ako aj z hľadiska platnosti dohody o odplate za poskytnutý úver, vrátane dohody o výške úrokovej sadzby podľa § 3 a 39 OZ.

2.6. Námietky žalobkyne o absencii náležitostí v zmluvách vyhodnotil tak, že obe zmluvy obsahujú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., keď v nich je uvedené, že išlo u o úver bezúčelový a spotrebiteľský. Čo sa týka absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. konštatoval, že obe zmluvy obsahujú meno a priezvisko finančného agenta K. miesto podnikania s označením R. U. ako aj číslo finančného agenta pod ktorým je zapísaný v registri NBS - XXXXXX a vyslovil názor, že takéto označenie finančného agenta je dostačujúce a nie je v rozpore s uvedeným ustanovením. K údaju o konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že žalovaná tvrdila, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril dohodu o plnení v splátkach, ktorú nepredložila, predložila dohodu o úprave splátkového kalendára z 14.11.2013, v ktorej dlžník žiadal o odklad splátky o 1 mesiac a žiadosť o úpravu splátkového kalendára z 07.07.2014 odloženie splátok o 60 dní. Preto dospel k záveru, že údaj o konečnej splatnosti bol dohodnutý v zmluve č. 1 na 19.06.2014. Pri zmluve č. 2 uviedol, že žalovaná tvrdila, že právny predchodca žalobkyne uzatvoril dohodu o plnení v splátkach, ktorú nepredložila. Preto dospel k záveru, že údaj o konečnej splatnosti bol dohodnutý v zmluve č. 2 na 19.01.2015. Čo sa týka náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. poukázal na to, že neoddeliteľnou súčasťou oboch zmlúv o spotrebiteľskom úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré v bode 5 a 6. upravovali predpoklady výpočtu RPMN a zároveň obsahovali aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere z 11.06.2013 (zmluva č. 1) a z 23.01.2014 (zmluva č. 2), ktoré boli predložené žalovanou, pričom ich prevzatie právny predchodca žalobkyne potvrdil podpisom. K absencii náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uviedol, že podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 1 sa jednalo o úver, ktorý mal byť splatený jednorázovo do termínu určeného v zmluve t.j. 19.06.2014 (zmluva č. 1) a do 19.01.2015 (zmluva č. 2), preto túto náležitosť nepovažoval pre tento typ zmluvy za opodstatnenú.

2.7. Vzhľadom k spotrebiteľskému charakteru poskytnutých úverov súd prvej inštancie skúmal výšku RPMN, ktorá bola uvedená v zmluve 96 % a úrokovú sadzbu dohodnutú vo výške 39,15 % ročne. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého odplata nesmie podstatne presahovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri zmluve č. 1 zistil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v júni 2013 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 16,41 %. Pri zmluve č. 2 zistil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v januári 2014 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 15,76 %. Poukázal na skutočnosť, že sporné úvery boli právnenmu predchodcovi žalobkyne poskytnuté pri ročnej úrokovej sadzbe 39,15 % a administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou 341,10 eura a 170,55 eura. Podľa priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk priemerná úroková miera z úverov do 1 roka v čase uzavretia zmluvy o úvere bola v hodnote 14,70 % ročne a 12,35 % ročne. K tomu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 26.4.2012 sp.zn. 5Cdo 26/2011 z ktorého vyplýva, že pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej

situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Dojednanie v zmluve úvere o takto vysokej odmene za poskytnutý úver s poukazom na výšku RPMN 96 % a úrokovú sadzbu 39,15 % považoval súd prvej inštancie pre rozpor s dobrými mravmi za neplatné podľa § 39 OZ, pretože dohodnutá odmena je zjavne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období.

2.8. Súd prvej inštancie konštatoval, že obe zmluvy ako aj zmluvné dojednania, sú na predpísaných a pripravených formulároch, ktoré spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť alebo zmeniť a s drobnými písmenami. Z uvedeného dôvodu určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.06.2013 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Konštatoval, že tieto podmienky sú s poukazom na § 54 a nasl. za neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ. K námietkam žalobkyne o absencii náležitostí vo vzťahu k zmluve č. 2 (č. zmluvy XXXXXXXXXX z 23.1.2014) súd prvej inštancie poukázal na svoje predošlé odôvodnenie. K obrane žalovanej, podľa ktorej žalobkyňa v dedičskom konaní pravosť a výšku pohľadávok nenapadla, čím v plnom rozsahu pohľadávky uznala súd prvej inštancie uviedol, že notár v dedičskom konaní neskúma pravosť a výšku pohľadávky prihlásenej do dedičského konania, ale vychádza z oznámení príslušných veriteľov. Nepopretie pohľadávky dedičom nemá právny následok v podobe uznania dlhu. Podľa § 558 OZ pre perfektnosť uznania dlhu Občiansky zákonník vyžaduje písomnú formu uznania dlhu a prísľub dlžníka, že svoj dlh zaplatí, t.j. v čase uznania dlhu musí existovať dlh samotného dlžníka. Dedička v zmysle Osvedčenia o dedičstve spísanom na notárskom úrade notára JUDr. S. E. dňa 06.04.2016 pod sp.zn. 16D 1388/2015, Dnot 240/2015 uznala súpis aktív a pasív dedičstva (ktoré pasíva neboli dlhmi dedičky) a až v zmysle právoplatnosti vyššie uvedeného dedičského rozhodnutia (06.04.2016) sa stala dlžníčkou žalovanej a vstúpila do práv a povinností poručiťľa.

2.9. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa dňa 03.07.2017 vykonala vklady v prospech účtu žalovanej celkovo vo výške 8 000 eur a to titulom úhrady dlhov z vyššie uvedených a posudzovaných spotrebiteľských zmlúv po zomrelom manželovi. Keďže považoval obe úverové zmluvy za bezúročné a bez poplatkov pre neplatnosť ustanovení o úrokoch, s poukazom na rozpor s dobrými mravmi, a pre neplatnosť dohodnutej odplaty za poskytnutý úver, s poukazom na vyhlásenie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky o celkových nákladoch spotrebiteľa, dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila o sumu 7 100 eur, predstavujúcu rozdiel medzi zaplatenou sumou 8 000 eura a skutočne poskytnutou výškou úveru 900 eur. Preto priznal žalobkyňi nárok z titulu bezdôvodného obohatenia vo výške 7 100 eur. Zároveň zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania podľa § 517 odsek 1, 2 OZ s poukazom na § 563 OZ, pretože mal preukázané, že žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou dlhu prvého dňa po doručení žaloby.

2.10. Súd prvej inštancie sa zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanou. Uviedol, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako majetkové právo sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky. Pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia teda okamih kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Na splnenie predpokladov pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby potom nemôže dôjsť predtým, než bezdôvodné obohatenie vznikne a subjektívna premlčacia doba preto môže začať plynúť najskôr so začiatkom objektívnej lehoty. Konštatoval, že v danom prípade žalovaná získala bezdôvodné obohatenie prijatím plnenia od žalobkyne dňa 03.07.2017 a preto ak žaloba bola podaná na súd dňa 04.05.2018 nemohlo dôjsť k uplynutiu premlčacích lehôt a žaloba bola preto podaná včas. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie nárok žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia nepovažoval za premlčaný.

2.11. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 odsek 1 CSP s poukazom na § 262 odsek 1 CSP, pretože žalobkyňa bola v spore v plnom rozsahu úspešná. Uviedol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník

3.1. Žalovaná podala v zákonnej lehote odvolanie a navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žiadala úhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania. Dôvodila, že v konaní došlo k vade uvedenej v ustanovení § 365 ods. 1 písm. f) CSP „súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“ a k vade uvedenej v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP „rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

3.2. Tvrdila, že nedošlo k naplneniu dôvodov stanovených v § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., preto nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázala na obsah zmlúv o úvere č. 401901328 z 11.06.2013 a č. 401901482 z 23.01.2014. Zopakovala svoje tvrdenie, že v prípade oboch zmlúv bola v rovnaký deň uzatvorená dohoda o plnení v splátkach, na základe ktorej sa spotrebiteľ zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach. Pri zmluve č. XXXXXXXXXX v splátkach vo výške 98 eur vždy k 19. dňu v mesiaci počnúc dňom 19.07.2013, pri zmluve č. 401901482 v splátkach vo výške 49 eur vždy k 19. dňu v mesiaci počnúc dňom 19.02.2014. Tvrdila, že každá uvedená splátka bola prednostne započítavaná na istinu, potom na poplatok a úroky, o čom bol klient informovaný ústne. Zákon vyžaduje obligatórne uvedenie úrokov a iných poplatkov, nie prerozdelenie splátky. K tomu poukázala na Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015 a na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/375/2017-86 z 22.03.2018. Tvrdila, že druh spotrebiteľského úveru a predpoklady použité na výpočet RPMN boli uvedené v prílohe Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na zmluve. Za nedôvodné považovala tvrdenie žalobkyne o absencii údajov o finančnom agentovi, keďže na prednej strane zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú zrozumiteľne, určito a jasne uvedené údaje o finančnom agentovi s uvedením mena, priezviska, miesta podnikania a číslom, pod ktorým je vedený v zozname finančných agentov NBS. Vzhľadom k uvedenému tvrdila, že si splnila všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto nie je možné posudzované zmluvy o úvere považovať za bezúročné a bez poplatkov. S poukazom na Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo 95/2005 tvrdila, že ak žalobkyňa namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov, znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá podstatne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov.

3.3. Tvrdila, že slovenské právo pripúšťa poplatok za spracovanie zmluvy, pričom poplatok za poskytnutie úveru nie je neprimerane vysoký, keďže žalovaná je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú vyššie oproti bankám. Poplatok v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže voči jeho výške nenamietal, zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od žalovaného prostredníctvom obchodného zástupcu prevzal. Mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o úvere, ktoré nevyužil. K tvrdeniam žalobkyne týkajúcim sa konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, opätovne poukázala na Rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016 C-42/15. K administratívne poplatku zopakovala, že právna úprava účtovaniu poplatkov výslovne nebráni. Navyše v čase uzavretia zmluvy o úvere nebola právnym predpisom stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov. Pokiaľ ide o ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, tvrdila, že pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Definovanie výšky odplaty odkazom na údaje bánk bolo možné len na základe § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného do 31.10.2008 alebo do 31.05.2010. Navyše prevýšenie odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. Opätovne poukázala na Rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo 95/2005 a tvrdila, že s jeho názorom sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Neprijateľnosť poplatku nie je možné vyvodiť ani zo zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v článku 9 ods. 10 explicitne zakazuje len poplatok alebo náhradu nákladov len za vedenie, evidenciu, správu úveru, resp. účtu alebo jeho zrušenie, nie však poplatok za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere. Poukázala na rozhodnutie Spolkového súdneho dvora sp.zn. XI ZR 3/10 zo dňa 07.12.2012, ktorý výslovne judikoval, že poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení je prípustný. Z uvedených dôvodov namietala, že administratívny poplatok za administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou nie je neprijateľná zmluvná podmienka. Poukázala na Článok 4 odsek 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktoré bolo implementované do nášho právneho poriadku prostredníctvom ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tvrdila, že predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny.

3.4. Namietala, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, z právneho dôvodu, ktorý neodpadol a majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov. Žalobkyňa nepreukázala, že žalovaná suma pozostáva len z úrokov a poplatkov spojených s poskytnutím úverov, navyše do celkovej sumy zarátala aj zmluvnú pokutu vo výške 312 eur, trovy mediačného konania vo výške 203,37 eura k zmluve o úvere č. 401901328 a vo výške 171,51 eura k zmluve o úvere č. 401901482, ktoré bol dlžník povinný hradiť v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a poplatok za posun splátkového kalendára vo výške 96 eur k zmluve o úvere č. 401901328. K poplatku za úpravu splátkového kalendára uviedla, že Národná banka Slovenska na svojom webovom sídle zverejnila zoznam poplatkov, ktoré sa do výpočtu RPMN nezahŕňajú. Medzi tieto poplatky boli zahrnuté poplatky za zmenu zmluvných podmienok na žiadosť klienta, poplatky za nedočerpanie poskytnutého úveru, poplatky za navýšenie úveru, poplatky za expresné spracovanie úveru, poplatky za prevod peňažných prostriedkov súvisiacich so splácaním úveru, poplatky za nepovinné poistenie k úveru, poplatky a sankcie v prípade neplatenia alebo omeškania úveru, notárske poplatky, ktoré vzniknú veriteľovi, preto poplatok za expresné spracovanie úveru neprestavuje odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov a RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere je správna.

3.5. Namietala, že v dedičskom konaní po dlžníkovi, v ktorom si prihlásila pohľadávku vo výške 2 279,32 eura zmluvy o úvere č. 401901328 a vo výške 1 622,65 eura zo zmluvy o úvere č. 401901482, žalobkyňa pravosť a výšku nenapadla a jej nároky v plnom rozsahu uznala. Uvedené dedičské rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a je exekučným titulom, preto žalobkyňa nemá nárok na vrátenie sumy priznanej žalovanému osvedčením o dedičstve.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok považuje za vecne a právne správny. V danej veci ide o spotrebiteľské zmluvy, ktoré sú na žalovanou predpísaných a predpripravených formulároch s drobnými písmenami, ktoré spotrebiteľ nemá možnosť meniť a ovplyvniť. Predmetnom zmlúv bolo poskytnutie peňažných prostriedkov za vysokú odmenu, keďže RPMN bola 96 % a úroková sadzba bola 39,15 %. Takéto konanie žalovanej je v rozpore s dobrými mravmi a dojednanie podľa § 39 OZ neplatné. Zabezpečenie takýchto zmlúv záložným právom na nehnuteľnosť považuje za obchádzanie zákona. Odvolanie žalovanej považovala za nedôvodné. Navrhovala napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. V danej veci je predmetom konania nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 7 100 eur, ktoré získala žalovaná. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Podľa § 298 CSP aj bez návrhu určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 401901482 zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 401901328 zo dňa 11.06.2013 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení: „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Na odvolanie žalovanej bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

8. Podľa § 3 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

9. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

10. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku.

12. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

13. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia oboch zmlúv, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom v čase uzatvorenia oboch zmlúv), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru.

15. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom v čase uzatvorenia oboch zmlúv), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

16. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

17. Podľa § 452 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Odvolací posudzujúci napadnutý rozsudok z hľadiska zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil aj správny právny záver. Súd prvej inštancie v danej veci považoval za rozhodujúce, že v predmetné zmluvy boli zmluvami spotrebiteľskými, keďže boli uzatvorené medzi subjektmi, ktoré mali postavenie veriteľa a spotrebiteľa podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Preto podrobil obidve zmluvy súdnej kontrole a posudzoval náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovení § 9 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia oboch zmlúv. Pri tomto posudzovaní dospel k právnomu záveru, že obe zmluvy obsahujú náležitosti stanovené v ustanovení § 9 ods. 2 druh spotrebiteľského úveru - spotrebiteľský úver (písm. a), identifikačné údaje veriteľa - presné označenie finančného agenta menom, priezviskom, miestom podnikania a číslom (písm. b), termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - 1. zmluva 19.06.2014, 2. zmluva 19.01.2015 (písm. f), všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov v čl. 5 a 6 Všeobecných podmienok (písm. j). K splátkam (§ 9 ods. 2 písm. k) uviedol, že obidva úvery mali byť splatené jednorazovo. Správne posudzoval jednotlivé náklady, ktoré spotrebiteľ mal v súvislosti s poskytnutými úvermi a ktoré ovplyvnili výšku RPMN, a to výšku ročnej úrokovej sadzby pri oboch úverových zmluvách 39,15 % ročne, a administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou vo výške 341,10 eura pri zmluve uzatvorenej 11.06.2013 a vo výške 170,55 eura pri zmluve uzatvorenej 23.01.2014, ktoré považoval za súčasť odmeny za poskytnutý úver v prospech veriteľa. Pri porovnaní s priemernými úrokovými mierami z úverov obchodných bánk do 1 roka v čase uzavretia zmlúv v hodnote 14,70 % ročne a 12,35 % ročne, dospel k záveru, že dojednanie v oboch zmluvách o úvere o takto vysokej odmene za poskytnutý úver je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, pretože dohodnutá odmena je zjavne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období. Z rovnakých dôvodov súd prvej inštancie v rozsudku určil, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 401901482 zo dňa 23.01.2014 uzavretej medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení „spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 288 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a zmluvná podmienka v zmluve o úvere č. 401901328 zo dňa 11.06.2013 uzavretej medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným v bode 1. zmluvy v znení:

„spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 576 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktoré sú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie stotožnil. Rovnako správny bol aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže žalobkyňa bola v spore plne úspešná. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že je nesporné, že predmetné úverové zmluvy boli zmluvami spotrebiteľskými, na ktoré bolo potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Celkové náklady dohodnuté v zmluve v súvislosti s poskytnutím úveru boli súčasťou odplaty žalobcu a podľa zmlúv mali pozostávať z úrokov a z administratívnych nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Preto celé náklady spotrebiteľa predstavovali odplatu žalobkyne (jej právneho predchodcu) za poskytnutie úveru, a započítavali do ročnej percentuálnej miery nákladov. Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy účinné v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy výslovne nestanovovali, do akej konkrétnej výšky možno pri peňažnej pôžičke dojednať odplatu. Z tejto skutočnosti však nemožno vyvodiť záver, že by výška úrokov či odplaty za poskytnutie úveru závisela iba od dohody zmluvných strán. V občianskoprávných vzťahoch platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Odvolací súd sa otázkou dohody o výške úrokov z úveru konkrétne, či dohody o výške odplaty (odmeny) za poskytnutý úver všeobecne podrobne zaoberal v predchádzajúcom uznesení zo dňa 18. novembra 2020 č.k. 25Co/222/2019-199, ktorým prvý rozsudok súdu prvej inštancie v danej veci zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ňom poukázal na ustanovenie § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré stanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ustanovenie § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. ktoré absenciu niektorej z predpísaných náležitostí sankcionuje tak, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň vyslovil záväzný právny názor, že neplatnosť dohody o úrokoch z úveru v spotrebiteľskej zmluve, má rovnaké následky, ako absencia údaju o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru v spotrebiteľskej zmluve podľa § 9 ods. 2 písm. i), čo má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

19.2. V prejednávanej veci súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že dojednanie v oboch predmetných zmluvách o odmene za poskytnutý úver s poukazom na výšku RPMN 96 % a úrokovú sadzbu 39,15 % je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože dohodnutá odmena je zjavne vyššia ako bola priemerná úroková sadzba poskytovaná obchodnými bankami v uvedenom období. Keďže celkové náklady pozostávajúce z úrokov z úveru a z administratívnych nákladov spotrebiteľa dosahovali takmer 100 % poskytnutého úveru (1. zmluva náklady 576 eur pri úvere 600 eur, 2. zmluva náklady 288 eur pri úvere 300 eur) za tejto situácie odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, prijal záver, o neprimeranosti týchto dojednaní, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a preto neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Neplatnosť dohody o odplate za poskytnutý úver, osobitne neplatnosť jej časti týkajúcej sa dohody o výške úrokov z úveru, spôsobuje, že v oboch zmluvách absentuje údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 písm. i), čo zároveň má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.

20.1. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovanej v odvolaní, podľa ktorého nedošlo k naplneniu dôvodov stanovených v § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., preto nemožno zmluvu o spotrebiteľskom úvere považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Pritom poukazuje na dôvody uvedené v bode 19, ktoré nepovažuje za potrebné opakovať. K tvrdeniu žalovanej, že v prípade oboch zmlúv bola v rovnaký deň uzatvorená dohoda o plnení v splátkach, na základe ktorej sa spotrebiteľ zaviazal uhradiť celkovú čiastku v 12 pravidelných mesačných splátkach, odvolací súd poukazuje na skutkové zistenie súdu prvej inštancie, podľa ktorého žiadne dohody o plnení v splátkach žalovaná do spisu nepredložila, preto uvedené tvrdenie, ktoré žalobkyňa poprela, súd prvej inštancie považoval nepreukázané.

20.2. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že zákon vyžaduje obligatórne uvedenie úrokov a iných poplatkov, nie prerozdelenie splátky, uvedené tvrdenie odvolací súd nespochybňuje, a nespochybnil ho ani súd prvej inštancie. Rovnako súd prvej inštancie dospel k záveru, že obidve zmluvy obsahovali druh spotrebiteľského úveru a predpoklady použité na výpočet RPMN, ktoré boli uvedené v prílohe

Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a že RPMN bola vypočítaná správne, ďalej, že obidve zmluvy obsahovali údaj o finančnom agentovi, a teda, že mali uvedené náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Rovnako tak podľa skutkových zistení súdu prvej inštancie zmluvy obsahovali údaj o konečnej splatnosti úveru. Uvedené tvrdenia v odvolaní naznačujú, že žalovaná sa s dôvodmi napadnutého rozsudku dostatočne neoboznámila. Námietku žalovanej, podľa ktorej nebolo preukázané, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá podstatne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. K tomu poukazuje na bod 16. napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie vyhodnotil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v júni 2013 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 16,41 % a priemerná úroková miera z úverov do 1 roka v čase uzavretia zmluvy č. 1 bola v hodnote 12,35 %. V bode 18. napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vyhodnotil, že ročná percentuálna miera nákladov v prípade spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami v januári 2014 bola podľa štatistických údajov NBS vo výške 15,76 % a priemerná úroková miera z úverov do 1 roka v čase uzavretia zmluvy č. 2 bola v hodnote 14,70 %. Na základe uvedených skutkových zistení dospel súd prvej inštancie k záveru, že odplata na poskytnuté úvery skutočne podstatne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov. Skutočnosť, že žalovaná s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nesúhlasí, neznamená, že ide o záver nesprávny. Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie žalovanej, podľa ktorého slovenské právo poplatok za spracovanie zmluvy pripúšťa, nestotožňuje sa však s tvrdením, že poplatok za poskytnutie úveru pri oboch zmluvách nebol neprimerane vysoký, keďže pri úvere 300 eur dosahoval výšku 170,55 eura a pri úvere 600 eur dosahoval výšku 341,10 eura, čo je 56,85 % z poskytnutých úverov a takýto poplatok aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné považovať za neprimerane vysoký. Žalovaná na podporu svojej argumentácie vo vzťahu k poplatkom poukázala na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12 Cmo/95/2005 a Spolkového súdneho dvora sp.zn. XI ZR 3/2010, ktorými však odvolací súd nie je viazaný, keďže nejde o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, ktoré má na mysli čl. 2 Civilného sporového poriadku.

20.3. Námietku žalovanej, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon, keďže plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, z právneho dôvodu, ktorý neodpadol a majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. K tomu odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia oboch zmlúv, ktoré upravuje dôsledky porušenia povinnosti a stanovuje sankciu za nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. i) v znení účinnom v rovnakom čase. Touto sankciou je, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za situácie, že posudzované zmluvy o úvere neobsahujú úrokovú sadzbu, ako podstatnú náležitosť upravenú zákonom o spotrebiteľských úveroch, keďže dohoda o odplate za poskytnutý úver, ktorej súčasťou bola aj dohodnutá úroková sadzba, bola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, záver súdu prvej inštancie o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, je správny. Pri tomto závere bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanej iba istinu. Keďže zaplatila o žalovanú sumu viac, v dôsledku čoho sa žalovaná bezdôvodne obohatila, je žalovaná povinná toto bezdôvodné obohatenie vydať tomu, na úkor koho k bezdôvodnému obohateniu došlo, teda žalobkyni. Hoci súd prvej inštancie neaplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z., odvolací súd nepovažoval za potrebné postupovať podľa § 382 CSP, keďže uvedené ustanovenie aplikoval vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci, v uznesení zo dňa 18. novembra 2020 č.k. 25Co/222/2019-199.

20.4. Námietku žalovanej, podľa ktorej žalobkyňa nepreukázala, že žalovaná suma pozostáva len z úrokov a poplatkov spojených s poskytnutím úverov, keď do celkovej sumy zarátala aj zmluvnú pokutu vo výške 312 eur, trovy mediačného konania vo výške 203,37 eura k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX a vo výške 171,51 eura k zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX, ktoré bol dlžník povinný hradiť v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a poplatkov za posun splátkového kalendára vo výške 96 eur k zmluve o úvere č. 401901328, odvolací súd nepovažuje za dôvodnú. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe aj v odvolaní zhodne uviedla, že právny predchodca žalobkyne bol povinný zaplatiť zmluvnú pokutu a trovy mediačného konania, pričom táto sankcia, či tieto náklady mali vyplývať z dohody vo všeobecných zmluvných podmienkach. Neuviedla však ani nepreukázala za aké konkrétne porušenie jej vznikol nárok na zmluvnú pokutu práve vo výške 312 eur ani z čoho pozostávali tzv. trovy mediačného konania. Podľa názoru odvolacieho súdu aj tieto položky je potrebné považovať za poplatky, na ktoré žalovanej nevznikol nárok, keďže podľa právneho záveru súdu prvej inštancie obidva úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov. Rovnaký záver je potrebné prijať aj vo vzťahu k poplatku za úpravu

splátkového kalendára. S námietkou žalovanej, podľa ktorej v dedičskom konaní po dlžníkovi, v ktorom si prihlásila pohľadávku vo výške 2 279,32 eura zmluvy o úvere č. 401901328 a vo výške 1 622,65 eura zo zmluvy o úvere č. 401901482, žalobkyňa pravosť a výšku nenapadla a jej nároky v plnom rozsahu uznala, sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v bode 20. Odvolací súd sa s uvedenými dôvodmi stotožňuje a nepovažuje za potrebné ich opakovať.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej z dôvodu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).